

Itálie

pohořím Apenin na kole

Itálie – pohořím Apenin na kole

5.4. – 15.4. 2011

*Stárnutí není pro mě nic jiného než zlovyk,
na který zatím nemám čas,
neboť si stále vymýšlím nové programy a plány,
které se snažím realizovat;
další z mnohých jsem připravil 6.února 2011.*

Teplo na jihu Itálie v březnu mě láká každé jaro, vždy kolem Velikonoc. Předloni jsem k tomu přidal ještě Sardinii, loni Sicílii. Letos jsem začal v provincii Campania.

5.4. út Včera večer jsem dostal od přepravce, resp. majitele firmy Autospol Pavla Čadka ze Strakonice zprávu, že řidič bude nakládat zboží ve Spolaně Neratovice a pojede k Neapoli. Moc mě to potěšilo, neboť už jsem byl doma

více jak 2,5 měsíce (neobvykle dlouho :-)) a na cestu na jih Itálie jsem se těšil. Ráno jsem odjel vlakem přes Nymburk a Mladou Boleslav a setkal jsem se kolem oběda s mladým řidičem Alešem Braťkou (34 let) v Neratovicích, který sdělil, že bude vykládat zboží poblíž Neapole. Jeho jen 2 měsíce starý Mercedes bílé barvy zářil čistotou, jakou mívá při cestách jen Petr Dusbaba, můj „dvorní řidič“ z Carga Jičín, s kterým jezdím do Španělska.

Nakládka PVC v granulátovém stavu se trochu protáhla, což mi ani nevadilo, když Aleš sdělil, že už ve čtvrtek dopoledne budeme poblíž Neapole. Váha překročila limit 40 tun o 680 kg a tak bylo nutné přejet rakouské území v noci, kdy se většinou neváží.

Na pozdní oběd jsme zastavili na okraji Prahy v Tesco, kde jsme si dali dohromady grilované kuře s americkým bramborem. Aleš si nakoupil jídlo a pití na cestu a já moravský červený Tramín k večernímu posezení a seznámení v kamionu. Přes Strakonice jsme dojeli na hraniční přechod ve Strážném, kde jsme povinnou bezpečnostní přestávku využili k doplnění tekutin. Cestu jsme ukončili ve 23 hodin za Salzburgem u velké čerpací stanice, kde je pro řidiče výborné zázemí.

6.4. st po ranní hygieně jsme posnídali a v 8 hodin pokračovali směrem Tarvisio a ještě před italskými hranicemi natankovali plné nádrže nafty, cca 1000 litrů. Pro mě bylo překvapení, že je zde nafta podstatně levnější než v ČR. Za krásného slunečného počasí jsme projeli kolem zasněžených vrcholů Taurských Alp. Po 12. hodině byla zastávka před Benátkami a poté jsme pokračovali už rovinatou krajinou na jih Itálie směr Bologna a Florencie, kde byla teplota už 25° C.

Skončili jsme u autogrilu 150 km nad Římem, kde byla další bezpečnostní pauza 11 hodin; po večeri jsme ulehli na lůžka.

7.4. čt Sparanise – Caserta 25 km – po parku 9 km, tj. 34 km – Neapol 65 km – po městě 23 km, celkem 88 km

Po 5. hodině jsme pokračovali kolem Říma směr Neapol. Ve vsi Sparanise asi 30 km před Neapolí

řidič měl vykládat zboží. Bylo to sem kamionem 1650 km. Naposledy jsme společně posnídali; Aleš připravil hemenex a já se oblékl do cyklistického a

v 10.30 hodin zde začal cestu na kole. Vydal jsem se do Caserta Vecchia, které leží asi 30 km severně od Neapole. Počasí bylo optimální, teplota 22° C, skoro

jasno, slabý vítr. Je tu obrovský park s kaskádami velikosti 120 ha, kde býval královský palác Reggia di Caserta, největší barokní palác v Evropě. Park je inspirací francouzským Versailles. U vstupu do parku jsem po předložení OP dostal čestnou vstupenku zdarma (letos mi bude 70 let) a za průvodce parkem jsem si vybral italského cyklistu jménem Vito.

Bylo to stejně pohodlné jako mikrobusy či fiakři zde jezdící a rychlejší než chodit jen pěšky. Po projížďce parkem jsem pokračoval asi hodinku hustým provozem do hlavního města

oblasti Campania, Neapole. Poobědval jsem poblíž velkého náměstí Piazza del Plebiscito, kde je galerie, muzeum i radnice, na terase s vyhlídkou na moře a

sopku Vesuv, která byla však v oparu. Hezčí vyhlídka byla na Castello Nuovo na kopci ve městě. Zde mě oslovila německá turistka, která je zde 2 týdny na dovolené, což jsem nemohl pochopit při zdejším zápachu z odpadků. Chtěla se

mnou rozhovor o mé cestě pro německé noviny; zvala mě na večeři, což jsem z důvodů náročného programu odmítl.

Překrásné historické město mě šokovalo neuvěřitelným množstvím odpadků a to nejen kolem kontejnerů na odpad, ale všude kolem cesty. Při návštěvě cykloservisu, kde mi ochotně vyměnili uvolněný

šroubek držící nosič (vyklepal se na špatné dlažbě a silnici před městem), mi místní mladší Neapolčanec (klavírista) řekl, že Hitler měl místo Židů zlikvidovat mafiány z Neapole a celou Camoru požadující výpalné. Ubytoval jsem se poblíž moře v ostellu za 17 € včetně snídaně v hezké čisté ubytovně. Dlouho jsem se

projížděl po městě na kole a prohlížel památky města. Byl jsem skoro zdrcen neuvěřitelným provozem, spíše ale chaosem na městských

silnicích a ulicích či v uličkách. Větší hustotu provozu jsem nepoznal ani vloni v Palermu. Motocyklisté jezdí všude a všemi směry, chodníky nevyjímaje, a ani semaforey moc nerespektují. Proto jsem se už večer rozhodl, že toto město a jeho okolí raději opustím a nepojedu ani na zamlžený Vesuv. Měl jsem v plánu navštívit toto místo, kde jsem byl poprvé s Jitkou v roce 1967, tj. před 44 roky! Stále činná sopka (1279) měla poslední erupci v roce 1944. Vynechal jsem i 35 km vzdálené známé letovisko Amalfi, neboť bych tam i zpět musel projíždět špinavým městem plným odpadků. Večer do ostella přijela velká skupina italských studentek a tak bylo o zábavu postaráno.

8.4. pá Napoli – Formia 95 km – Sperlonga 115 km

Lehce jsem posnídal v ubytovně a před 8. hodinou podél moře jel po středně

frekventované silnici do města Formia, kde jsem se zastavil na oběd. Místo patří k perlám zálivu Golfo di Gaeta s tyrkysově modrým mořem a naproti jsou Pontinské ostrovy; dokonce i císař Tiberius si zde nechal postavit letní sídlo. Pěkná silnice podél moře byla většinou rovinatá a potkával jsem mnoho cyklistů a některé dokonce předjížděl. Asi 30 km jsem jel s Vincenzem zvaným Enzo,

43letým zubařem. V závěsu za ním a jeho speciálem jsem jel průměrem 33 – 35 km za hodinu! Pozval mě na kávu a občerstvení, kde jsme se domluvili na možnosti jet se mnou v červenci na týdenní pobyt v Dolomitech; tak uvidím, až mu pošlu po návratu návrh programu. Při setkání s italskými cyklisty jsem často mluvil o chaosu v Neapoli a žádal vysvětlení. Někteří neradi odpovídali, jiní sdělili, že v Neapoli se necítí dobře, resp. se bojí dokonce Albánci a Rumuni, taková je tam delikvence. Byl jsem rád, že jsem krátkou návštěvu zvládl bez úhony. Cesta v doprovodu cyklistů velmi rychle uběhla a už před 15. hodinou

jsem se ubytoval u moře v ostellu ve Sperlonze stejně jako loni na Velikonoce 4.4.2010 za 20 €. Tentokrát mě přijal německy hovořící starší muž, přítel majitele. Byl jsem jediný host v ubytovně a

tak jsem si to užíval. Zvládl jsem i „velké prádlo“, neboť slunce velmi hřálo, teplota 23° C, a na pláži jsem viděl i otužilce v plavkách. V supermarketu jsem si nakoupil samé laskominy včetně dobrého červeného.

9.4. so Sperlonga – Itri 17 km – Fondi (620) 31 km – Ceprano 85 km – Sora 115 km – Frosinone 145 km – Alatri 163 km; stoupání + 1700 m, klesání - 1300 m Monti Ausoni

Snídani jsem odmítl a připravil si ji sám, abych už v 7.30 hodin mohl začít stoupat od moře do hor. Do Itri to bylo jen 17 km po překrásné asfaltce nahoru a dolů, ale nastoupal jsem 600 m, abych opět sjížděl do

údolí a následovalo další stoupání do Fondi. Poté prudký sjezd skoro až na úroveň moře. Pěkná silnice byla bez provozu, jen cyklistů s přibývajícím časem bylo více a všichni zdravili či pokynuli rukou. V horních partiích kolem silnice

byly lesy, skály, velké kaktusy - opuncie; v údolí sklízeli pomeranče a citrony, ze zeleniny hlavně artyčoky, a překrásné jahody prodávali podél silnice 1 kg jen za 1 €. Za městem následovalo další stoupání a za překrásného slunečního počasí jsem si cestu maximálně vychutnával.

Nahoře bylo jen 18° C, ale po 20 km sjezdu teplota vystoupila na 23° C a tak jsem jel „na lehkou“ s krátkým rukávem v kratšasech. V parku v Cepranu jsem zastavil na oběd; pivo a víno vychutnával déle jak hodinu.

Do Sory jsem přijel ve 14.30 hodin a hledal své přátele, které jsem neviděl více jak 15 let. Navštívil jsem proto katedrálu a pana faráře, který znal jak nedaleko bydlícího Giovanni Rosattiho v ulici Santa Lucia, tak mi dal adresu na malíře Francesca Notariho včetně telefonu. Bohužel Giovanni nebyl doma, pouze jeho tchán, ale kolegu Antonia Notariho znal ředitel školy bydlící naproti, který velmi ochotně zprostředkoval telefonický rozhovor a nabídl mi chlazené pivo. Antonio přijel za mnou autem a popíjeli a klábosili jsme spolu více jak hodinu

v nedaleké kavárně. Mimo jiné vzpomínal na svou výstavu, kterou měl v jičínské galerii v roce 1992. K večeru jsem pokračoval do nádherného abruzzského města Alatri ležícího na kopci, kde jsem se po 2 hodiny cesty ubytoval v ostellu, které bylo 5 km za městem. Bylo obtížné ho hledat, ale ochotný řidič mě navedl správným směrem. Bohužel už se začalo stmívat a nebylo dostatek světla na focení. Byl jsem nesmírně spokojený s celodenní cestou a navíc se večer ozval telefonicky Giovanni a pozval mě na večeři druhý den, tj. v neděli. Moc si přál, abych se s ním setkal a zavzpomínali na jejich pobyty, hlavně v Praze a Jičíně. Ubytování bylo zatím nejlepší v komfortně zařízeném hotelu mimo město za pouhých 20 €. Po večeři jsem se dlouho rozhodoval, zda tu neopakovat ubytování další den pro setkání s Giovannim.

10.4. ne Alatri (350) – Guarcino (620) 15 km – Altipiano di Arcinazzo (1011) 29 km – Subiaco (350) 47 km – Arsoli 66 km – Carsoli 77 km – Colle Civitella (978) – Togliacozzo 103 km – Avezzano (750) 124 km + 1700 m - 1350 m

Večer jsem odpočíval a stále jedl a pil pivo a sicilské víno a těšil se na další den opět do hor. V 7.30 hodin jsem vyjel po nádherné asfaltce. Po hodině cesty už žádná auta, jenom cyklisté, dokonce celé skupinky využívaly pěknou silnici lemovanou borovicovým lesem v hezkém prostředí Národního parku, a pěkné

slunečné počasí. Ti, kteří mě předjížděli, dokonce nabízeli své služby a rádi by mě doprovázeli nebo si alespoň chvilku se mnou povídali. Já se snažil jet občas sám, abych si to mohl vychutnávat a ne s nimi závodit. Převýšení je značné, ale jelo se mi báječně a tak opakuji úsměvy na cyklisty v protisměru. Celý Národní park Monti Sibruini jsem se snažil objet dokola, abych se zase přiblížil Soře, odkud večer měl přijet Giovanni. Také sjezdy jsou úžasné a rychlé a hlavně bezpečné, ale nestačím odpovídat na pozdravy těch v protisměru. Na oběd jsem se zastavil ve vsi Arsoli v baru a povídal si s mnoha motorkáři. Většinou mladí Italové ve věku 30 – 40 let, tzn. jako můj syn Pavel, též motorkář (tady by si to

užíval stejně jako já). Následoval znovu výjezd na Passo Civitella 978 m n.m. a pohodlný sjezd do Togliacozzo, kde začal silný protivítr až do velkého města Avezzano, kde jsem se snadno ubytoval v hotelu na doporučení místních za 30€

ve velmi krásném pokoji s vyhlídkou na zasněžené pohoří. Sympatická recepční mi zprostředkovala telef. hovor s Giovannim, který za mnou večer přijel s manželkou Carlou a její sestrou Albertou.

11.4. po Avezzano (750) – Alba Fucens (970) 23 km – Celano (650) 28 km – Ovindoli (1375) 44 km – Rovere (1413) 49 km – L’Aquila (500) 85 km – Montereale (945) 117 km – Verrico (1200) 127 km + 1600 m - 1150 m
Národní park Sirente Velino

Včerejší večer byl velice příjemný až milý. Přesně v 19 hodin před hotelem zastavil bílý Mercedes, který řídil Giovanni, 54 let, a k mému překvapení přijela i manželka Carla a přivítal jsem je na hotelovém pokoji becherovkou. Sdělili, že takto přesně nikdy nejezdí, ale vědí, že s Jitkou to máme rádi. V jižní Itálii je to skoro neslušné a doporučuje se nebo je zcela přirozené přijít na návštěvu min. o 15 až 30 minut později než bylo řečeno (známe to z předchozích návštěv

v Itálii). Společně jsme si jeli prohlédnout 18 km vzdálené městečko Togliacozzo, které jsem k jejich překvapení viděl už odpoledne; ale večerní osvětlení mělo svůj půvab. Potom jsme se vrátili na velkolepou večeři na předměstí Avezzana do luxusní restaurace, kde mne čekalo další překvapení – elegantně oblečená dívka 31 let, sestra Carly Alberta. Velké objetí a radostné slzy dojetí na obou stranách. Téměř 3 hodiny jsme se výborně bavili, jedli, pili a vzpomínali. Probrali jsme vše možné, ale hlavně se stále vzpomínalo na krásné zážitky z Čech a několika jejich návštěv Prahy, Jičína a dalších míst u nás. Vzpomínali na naše mladé syny, sousedy a přátele v Jičíně, a tak jsem nestačil odpovídat na jejich dotazy. Teprve před půlnocí mě odvezli do hotelu a já měl dobrý pocit, že jsem tuto neplánovanou, ale velice příjemnou návštěvu uskutečnil. Tyto a podobné zážitky na svých cestách patří ke „koření“ života.

Ráno opět v 7.30 hodin jsem vyjel na cestu s malou odbočkou do Alba Fucens,

což mi včera navrhl Giovanni. Místo slíbených 5 km byla dlouhá 13 km s převýšením 220 m, kde jsou trosky románských staveb a románský kostelík z 12. st. San Pieter d'Albo. Hlavně výhledy na krásné blízké pohoří se zbytky sněhu nahoře ve výšce až 2500 m n.m. stály za podívanou.

Zrovna tak pohled dolů na město Avezzano. V městečku Celano jsem se krátce zastavil, abych si prohlédl středověkou pevnost a impozantní hrad. Provoz do hor zde skončil a já stoupal o 700 m výše po nádherné asfaltce borovicovým lesem a za zády s hřejícím sluncem. Nahoře v obci Ovindoli jsem zastavil a na chvíli přisedl k místním staříkům a povídal si s nimi o své cestě a poslouchal

jejich historky. Na náhorní plošině hodně foukal studený vítr z blízkých zasněžených hor. Následoval asi 25 km dlouhý sjezd, kde jsem klesl cca 900 m

do města L'Aquila, zničeného zemětřesením ze dne 14.4.2009 (za 3 dny to budou přesně 2 roky). Občas rychlost měla přesáhnout 65 km za hodinu a tak jsem raději přibrzdil, i když jsem byl na silnici zcela sám a povrch byl vynikající (nová souběžná superstráda protíná horu tunelem). Do samotného města jsem musel vystoupat cca 200 výškových metrů, ale město bylo jako mrtvé, skoro bez lidí. Pouze vojáci, dělníci v montérkách zajišťující domy, kostely a vysoké

budovy proti spadnutí, samá lešení, žádné fungující obchody v centru města. Na dotaz, kde jsou lidé, kterých tu nedávno bydlelo asi 70 000, stěží dostávám odpověď; nikdo to přesně neví. Smutnou ikonou ničivého zemětřesení je stará barokní bazilika sv. Bernardina z 15. století; mrtvých bylo ale jen 300! Na rozdíl od letošního zemětřesení v Japonsku velmi málo, pouze starší a výškové stavby jsou zničené,

neobyvatelné. Na periferii města v supermarketu jsem si koupil grilované kuře a mnoho dalších pochutin a obědval v hezkém parku s vyhlídkou na hory do 14.30 hodin. Pohodlnou cestou jsem pokračoval, spíše stoupal, do Montereale, kde byl však jediný hotel obsazený dělníky zajišťující rovněž poškozené domy po zemětřesení. Díky maximální vstřícnosti mi zdejší lidé zajistili ubytování v 10 km vzdálené a o 250 výše položené vsi Verrino. A tak jsem stále stoupal nahoru a vpravo se kochal pohledy na nejvyšší vrcholy včetně nejvyšší masiv italské pevniny na jih od Alp Gran Sasso s horou Corno Grande 2914 m n.m. Ubytování v historickém domě ve stylu agriturismo, 1200 m n.m., jsem měl

zamluvené telefonicky a tak v klidu čekám na terase domu společně s 5 krásnými kočkami na majitelku ubytování. Jsem nadšen fantastickým výhledem na nejvyšší pohoří Apenin, což byl můj hlavní cíl této cesty. Po chvílce přišla

příjemně vyhlížející majitelka a já se mohl ubytovat za 25 €. Požádal jsem ještě o rajčata k večeři, což nebyl problém, a navíc ohodnotila moji italštinu džbánkem domácího červeného vína. Dcera, bydlící s matkou, asi jediné dnes

v domě, záviděla matce moji společnost a chtěla mě mít pro sebe a matku posílala dolů hlídat svého 4letého syna. Měl jsem tak mladou společnici celý večer a mohl se zdokonalovat v italštině.

12.4. út Verrico (1200) – Amatrice (600) 22 km – Forca Canadile (1541) 56 km – Norcia (600) 78 km – Passo Valico (1008) – Visso 96 km – Pieve Torina 156 km + 1800 m, - 2500 m Pohoří Appennino Limbro Marchigiano, Monti Sibillini

Jako obvykle jsem opustil dům v 7.30 hodin a díval se proti slunci na zasněžený vrchol Gran Sassa.

V tomto Národním parku je nejvýznamnější přírodní rezervace v Evropě, divoká panenská příroda, horské štíty, listnaté stromy a krásná jezera; horské svahy pokrývají rozmanité koberce barevných květin; též zde žijí medvědi, kamzíci, vlci a 300 druhů ptactva. Poprvé v teplém oblečení a lyžařských rukavicích na

běžky jsem sjížděl v chladném, ale slunečném počasí do obce Amatrice, ležící o 600 m níže. Poté jsem stoupal skoro 1000 m nahoru

po úzké asfaltové silnici zcela bez provozu na nejvyšší místo celé mé cesty, tj. do sedla Forca Canadile 1541 m n.m. Loučil jsem se s Apeninami; byly to čtyři náročné, ale překrásné dny na horách, které miluji.

Na vrcholu stoupání jsem se setkal a hovořil se staršími lidmi z Bologne, kteří nechtěli věřit, že jsem tam přijel na kole. Vzájemně jsme se vyfotili a já se těšil opět na dlouhý sjezd o 950 m níže, neboť na silnici nikdo nejel. Musel jsem se krotit, když rychlost přesahovala 60 km za hodinu. V Norcia jsem nakoupil jídlo

a poobědval v pěkném prostředí ve městě obklopeném horami. Znovu následovalo krátké stoupání a dlouhý sjezd do Visso a jen necelá hodina do překrásného místa ubytování v Pieve Torina. Bohužel ostello bylo zavřené a tak jsem dlouho hledal levné náhradní ubytování. Nakonec jsem se zúčastnil večerní mše v kostele a krátce pohovořil s panem farářem, který mě sice neubytoval na faře, jak

jsem doufal, ale doporučil „agroturismo“ vzdálené 10 km, kde jsem byl úspěšný. Nocleh včetně večeře a dobrého vína stál 35 €, ale byl jsem velmi spokojený; s výkonem na kole, počasím, pohodou i se všemi, které jsem potkal.

13.4. st Pieve Torina – Macerata 52 km – Civitanova 87 km

Celou noc pršelo a déšť byl jediný, který mě donutil zastavit se. Mám sice oblečení do deště, ale nikam jsem nespěchal a tak jsem odpočíval a začal psát příspěvek do Deníku Jičínska. Před 10. hodinou déšť ustal, ale mezitím přišla od Jitky zpráva, že je jí smutno, a tak bylo o zkrácení programu rozhodnuto. Nebudu opakovat rovinatou etapu z loňského podzimu podél Jadranu ani rovinaté etapy při cestě do Vatikánu a ani nedávnou návštěvu přátel v Cologni.

Užil jsem si to nejdůležitější na horách, kde byl minimální provoz, počasí maximálně přálo a teploty 22 – 25° C. Co víc jsem si mohl přát? A tak ještě po mokré silnici jsem začal sjíždět po staré silnici vedoucí podél superstrády do cca 80 km vzdáleného Civitanova u Jaderského moře. Teplota tentokrát jen 15° C a chladný severní vítr. Poblíž Maceraty jsem zastavil na oběd v závětrí restaurace. Měl jsem štěstí i na chvíli být na

sluníčku a bylo to dobré zakončení krátkého, ale vydařeného výletu do hor, které jsem znal jenom málo. V Maceratě jsem se rozhodoval, zda mám navštívit rodinu přítele Enrica Copariho, který pracuje v ČR a Jitka mu u nás pomáhala založit firmu. Rozhodl jsem se raději pospíchat na domluvené místo setkání s kamionem ze Strakonice, i když to nakonec bylo zbytečné, neboť jeho nakládká

ve Foggii se opozdila. Odpočíval jsem na pobřeží moře pod palmami a sledoval místní, jak sportují a hlavně běhají, někteří jen korzují podél pláže.

Když zapadlo slunce, odjel jsem na domluvené místo na dálnici, což byl autogrill na jihu Civitanova. Problém, jak projít turniketem u oplocené dálnice a přenesení kola, už mám natrénovaný z dřívějších cest. Teprve ve 20 hodin dostávám SMS zprávu, že kamion bude dnes naložen a kolem půlnoci přijede na domluvené místo. Díky zdržení na dálnici teprve 30 minut po půlnoci přijel kamion Autospol Čadek ze Strakonice s řidičem Erwinem, který je původem Holanďan a pracuje pro českou firmu. Třináctý den v měsíci mi tedy přinesl štěstí...

14.4. čt V autogrillu jsem sledoval v TV fotbal mezi Schalke a Interem 2 : 1, podruhé večeřel a odpočíval. Po naložení kola jsme okamžitě pokračovali v cestě domů s malými přestávkami. Před polednem jsme překročili hranice do Rakouska a opět na známém místě natankovali cca 800 litrů nafty. Poslední zastávku jsme měli před Vídní, kde začalo pršet. Před 20. hodinou jsem vystoupil v Brně z kamionu a rozloučil se s velmi sympatickým řidičem, který ještě pokračoval se zbožím (brokolice pro Kaufland) do Olomouce. Kamionem jsme ujeli asi 1150 km. Bohužel večerní rychlíky z Brna nebraly kola a tak jsem

čekal až do 4.31 hodin na rychlík do Prahy, resp. Pardubic, kde jsem pokračoval přes Hradec Králové do Jičína, kam jsem přijel v 8.25 hod, jen 15 minut po příjezdu Jitky z Prahy, kde hlídala vnoučata.

Závěr:

Až na dlouhé čekání na vlak v Brně devítidenní cesta na jih Itálie byla bez chyby. Cesta začala u Tyrhénského moře a skončila u Jaderského moře. Nejvíce jsem si však užil nádherných Národních parků v pohoří Apeniny včetně kvalitních silnic s minimálním provozem a ke zdaru cesty přispělo také ideální cyklistické počasí. Měl jsem štěstí na výborné řidiče od Pavla Čadka, za což mu moc děkuji. Potkal jsem mnoho zajímavých lidí a všichni byli velice vstřícní.

Přehled ujetých kilometrů:		stoupání	klesání
7.4. Sparanise - Napolí	88 km	200	300
8.4. Napolí - Sperlonga	115 km	400	400
9.4. Sperlonga - Alatri	163 km	1700	1300
10.4. Alatri - Avezzano	124 km	1700	1350
11.4. Avezzano - Verrico	127 km	1600	1150
12.4. Verrico - Pieve Torina	156 km	1800	2500
13.4. Pieve Torina – Civitanova	90 km	200	400
Celkem	863 km	7600 m	7400 m

V Jičíně 16.4.2011

I v a n

Kdo necestoval, nepoznal hodnotu člověka.
Maurské přísloví

Jitka Press
Jičín
Copyright © Jitka 2011